

حسین کنجی

بی برو برگرد ما به دنیا آمده‌ایم که زندگی کنیم و در این مسیر کوتاه چاره‌ای نداریم جز آنکه امیدوار باشیم با وجود اندوهی که هر روز جان‌مان را به مخاطره می‌اندازد، از ادامه مسیر دست نکشیم. اگر ببذیریم هنر خود یک زبان است و اگر ببذیریم جایی که کلام از سخن بازمی‌ماند، این تصویر، این هنر است که لاجرم دهان به گفتن باز می‌کند، چه روزی بهتر از امروز که بهار از پاییز کار خود را آغاز کرده است. به آثار هنرمندان در این روزها دقت کنید؛ آنها هرکدام بیانیه‌ای هستند که هرگز به کلام درنیامده‌اند، ولی جان‌های بسیاری را با خود هم‌نوا کرده‌اند؛ جان‌هایی که هنوز از هنر به‌عنوان زبان بی‌صدای خود توقع دارند. جهان به شکلی ابلهانه ما را به خاموشی فرامی‌خواند و هنر به شکل جسورانه‌ای ما را به ادامه‌دادن، به ماندن، به باغبانی این سرزمین ما به روایت آثار هنری که به جا مانده است، تاریخ پرفرازونشیبی را طی کرده‌ایم. تاریخی که در آن اندوه، بیداد و شکست فصل مشترک‌شان بوده است.

این دهان بستی دهانی باز شد؛ تا خوردن لقمه‌های راز شد

چند شب‌ها خواب را گشتی اسیر؛ یک شبی بیدار شو دولت بگیر

دولت هنرمند روزگاری دل‌های مخاطبان آتارش بود؛ اما اکنون نزدیک به یک سده است باُرود به دنیای مدرن و کنش‌های اجتماعی و فهم و دخالت‌دادن رنج و درد و اندیشه آدمیان پیرامون، مغزها و فکر مخاطبان آثار هنری است. ذهن‌ها همان دولتی است که هنرمند باید به آن برسد و فتح کند. این محقق نمی‌شود مگر بستراهی مختلف در اختیار هنرمند برای عرضه و به نمایش گذاشتن کارهایش باشد. شاید بگویید به لطف فضای مجازی این میسر شده است، ولی نمی‌دانم چند بار در برابر یک شاهکار هنری و با ابعاد و معانی درخشان قرار گرفته‌اید. اگر این کار را کرده‌اید، پس درک می‌کنید اگر بگویم هنر در برخی شئون و در برخی سطوح خود به تماشای نزدیک برمی‌آید و از تماشا از دل شبکه‌های اجتماعی و با حواحلوا کردن دهان شیرین نمی‌شود و به حضور آنچه مقصود هنرمند است، ادا می‌شود. در کنار همه آنچه تابلوی گرونیکا به ما می‌دهد یا مونالیزا، به تماشای چند دقیقه آن برابر نیست، بی‌جهت نیست آدم‌های بسیاری در صف‌های طولانی می‌ایستند تا به تماشای از دور اثر هنری بسنده نکنند. کاری و اساسا هنر و موزه‌های هنری و معیادگاه‌های از این دست همواره محل توجه و پاتوق برجستگان و روشنفکران به جهت

یک دهان بستی، دهان‌ها باز شد

یادداشتی درباره هنر در روزگار سختی

تماشای هنر جدید و از آن مهم‌تر محل گفت‌وگو و دیدار بوده است که شاید در روزهای بی‌دماغی جایز بود بی‌رمقی، ولی این نمی‌تواند و نباید همیشگی باشد و باید به نقش اصیل خود برای کشودن دیدگاه‌ها و بهانه‌ای برای گفت‌وگو و گردهمایی برجستگان جامعه بازکرد. حداقل در ایران مبنای شکل‌گیری گالری برای فروش آثار هنری نبوده؛ هرچند خیلی زود به این نقش خود اکتفا کرد و در آن غرق شد. وقتی در سال ۱۳۲۸ اولین گالری شکل گرفت، نیت این را نداشت که هنرمندان را به پول برساند. گالری‌داران بری‌اکننده آپادانا هم نیت پولدارشدن را نداشتند که شاید به همین سبب گروهی آن را شکل دادند که از درون جامعه هنری بودند. آنها مکانی می‌خواستند که درد مشترک‌شان را به زبان بیاورند و پاتوقی می‌خواستند که آنها را هم‌کراتر کند. مثل شاعران، نویسندگان و روشنفکران که کافه‌ها و انجمن‌ها و محافل خود را داشتند و آثار تازه خود را برای یکدیگر می‌خواندند، هنرمندان تجسمی نیز گالری را ملجأ و پناه و بهانه دوره‌می خود می‌دانستند تا از آنچه در سر دارند و آنچه به یوم درآورده‌اند، حرف بزنند. نقش گالری بر این مینا چه‌بسا مهم‌تر از کمک به اقتصاد و فروش آثار هنرمندان باشد. جایی است که دایرپودش در ابعاد و

درباره پروژه بزرگ «آی وی وی» با موضوع مهاجران

هنری که سیاسی نباشد، هنر نیست

گروه همراهش تهیه کرده بودند، کودکانی را می‌بینیم که گریه می‌کنند و مردمی که در تعداد بی‌شماری چادرهای کوچک و سلخخته زندگی می‌کنند و در شرایط وحشتناکی به سر می‌برند. پناه‌جویان به پلیس مرزی فشار آورده و در عوض با گاز اشک‌آور مواجه می‌شوند. در نهایت، پس از اینکه دولت مجبور به ترک اردوگاه‌ها شد، تعدادی از مردان، زنان و کودکان کمپ را ترک می‌کنند. پس از نماهایی از بولدورزهایی که ردیف‌هایی از چادرها را تخریب می‌کردند، وسایلی را که پناهندگان نمی‌توانستند حمل کنند، کنار می‌زدند، در فیلم به استودیوی آی وی وی در برلین می‌رسیم که پر است از انبوهی از لباس‌های جمع‌آوری‌شده که در محلی متروکه روی هم تلنبار شده بودند. گروه او با مقامات محلی مذاکره کردند تا هزاران تکه لباس و پتو را که از سفر دشوار به ایدومنی رها شده بودند، نگه دارند. ما هنرمند و گروهش را می‌بینیم که لباس‌ها را می‌شویند، آنها را برای خشک شدن در سراسر استودیو آویزان می‌کنند، هر قطعه را با دقت اتو می‌کنند و یک سیستم سازمان‌دهی را طراحی می‌کنند. کفش‌های کتانی و صندل‌ها با برس در سطل‌هایی با مواد شوینده تمیز می‌شوند. آی وی وی فضایی را برای کارهای پژوهشی و تحقیقی راه‌اندازی کرده است تا گروه او بتوانند در ادامه جزئیات بیشتری را پوشش دهند. او همچنین کانالی را در شبکه اجتماعی وی‌جت به راه انداخت تا مردم بتوانند اطلاعات، عکس و چیزهای دیگر را به او برسانند.

با وجودی‌که نمایشگاه دیگری از آی وی‌وی با این پروژه هم‌زمان شد؛ اما در گالری مری‌بون در نیویورک و لیسون در لندن می‌توان آثاری را دید که انکار ارتباط چندانی با این پروژه ندارند. در این نمایشگاه بیننده آثاری را می‌بیند که هم به نگاه وی‌وی نسب به مجسمه شبیه‌تر است و هم با یادآوری سبک نقاشی‌های دیواری یونان باستان و طرح‌های آمفورا، نوارهای تکراری را نشان می‌دهد که صحنه‌های دقیق جنگ و بحران پناه‌جویان را به تصویر می‌کشد؛ افرادی‌که در اردوگاه‌ها هستند، با تابلوهایی روی نرده‌های زنجیره‌ای که روی آن نوشته شده است «#SafePassage»، «هیچ‌کس غیرقانونی نیست» و «بازکردن مرز»، صف مردانی که با مسلسل راهیمیایی می‌کنند، زنان و کودکانی که وسایل خود را در کونی بر روی سر خود حمل می‌کنند، قایق‌های پرازدهام که در میان آب‌های متلاطم حرکت می‌کنند و هلیکوپترهایی که بر فراز آسمان یک شهر در حال پرواز هستند.

انتقادهای شدید آی وی‌وی باعث شد او به‌عنوان یک «هنرمند درگندایش» یا شاید قدرتمندترین هنرمند سیاسی زنده شهرت پیدا کند. «من هرگز خود را یک هنرمند سیاسی نمی‌دانم، کسی که من را این‌طور صدا می‌کند، برابم حکم یک توهم‌را دارد؛ اما آن را می‌پذیرم». او در موزه بروکلین گفت: «هر هنری باید سیاسی باشد. اگر سیاسی نباشد، هنر نیست». در این نمایش است که ما به یاد توانایی تزلزل‌ناپذیر آی وی‌وی در استفاده از هنر به‌عنوان وسیله‌ای برای کنشگری می‌اقیم و توجه را به مسائل سیاسی به‌گونه‌ای جلب می‌کند که گفتار و کردار نمی‌توانند.

می‌کنم و خودم را درگیر پاسخ به این سؤالات می‌کنم، اگر مثل بقیه به آنچه رخ می‌دهد، اهمیت نمی‌دام، هرگز هنرمند نمی‌شدم». به گفته او تصاویر بسیار بدتری در جهان وجود دارد و علاوه بر اینها، او می‌گوید در برابر نقد منتقدان مصون است: «من به این موضوع فکر نمی‌کنم».

در عوض، او گفت‌وگو را به سمت موضوعی سوق داد که بسیار به قلبش نزدیک است؛ سه هزارو ۸۰۰ پناه‌جویی که اسمال در دریای مدیترانه جان باختند و همچنین کارهایی که در چند سال گذشته برای تحقیق و رسیدگی به بحران پناه‌جویان انجام داده است. او در گفت‌وگو با تانیا بروکوترا، هنرمند کوبایی در موزه بروکلین، گفت: «صحت در مورد این موضوع برای من بسیار دشوار است، من حتی برای پاسخ‌دادن در این صحنه بیش از حد احساساتی خواهم شد».

موضوعاتی که افراد مختلف را از نظر عاطفی درگیر می‌کند، به‌خصوص در مواردی که مربوط به وضعیت اسف‌بار کودکان باشد، برای آی وی‌وی (که یک پسر هفت‌ساله دارد) یک بهانه مهم است. به‌عنوان مثال، در سال ۲۰۰۹، برای ادای احترام به هزاران کودکی که در زلزله سال قبل در ایالت سیچوان چین جان باخته بودند، ۹ هزار کوله‌پشتی را به هاسوس در کونست (خانه هنر) مونیخ برده و چیدمان بزرگی را اجرا کرد. در سال ۲۰۱۱، انتقاد شدید او از دولت چین -که پس از بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ آغاز شد و پس از آن از طریق کانال‌های رسانه‌های اجتماعی هم‌رسانی و در نمایشگاه‌های او در سراسر جهان منتشر شد- طی سرکوب گسترده مخالفان و با مصادره گذرنامه او به اوج خود رسید. درحالی‌که در همان سال مجبور به ماندن در چین شد، کار با پناهندگان را آغاز کرد که اکنون به محور آثار اصلی آثار او تبدیل شده است. اولین پروژه او، برای پنجاه‌وششمین دوسالانه ونیز با بنیاد رویا، نمایشی از نقاشی‌های یود که به دست پناهندگان اردوگاه شریعه در عراق خلق شده بودند.

آی وی‌وی در زمان کودکی به این دلیل که پدرش «راست‌گرا» بود، با خانواده‌اش از یکن به یک اردوگاه کار دورافتاده تبعید شدند، پس از نقل مکان به برلین در ماه جولای او با پناهندگان سوری در آنجا ملاقات کرد و تحت تاثیر آنها شرایط زندگی آنها قرار گرفت تا در مورد سرگذشت آنها عمیق‌تر تحقیق کند.

او اکنون بیش از هزار ساعت فیلم گرفته است تا مستندی را ساخته و منتشر کند. او همچنین با بیش از صد سیاست‌مدار مصاحبه کرده و از پناهندگان در چندین کشور که در وضعیت وخیمی قرار دارند، دیدن کرده است.

نمایش «لباس شویی» کارهایی را که آی وی‌وی در ماه‌های اخیر برای تحقیق، مستندسازی و تجربه بحران پناه‌جویان انجام داده است، به‌ویژه در ایدومنی، به‌خوبی به نمایش می‌گذارد. در جریان نمایش از مخاطبان خواسته شد تا فیلمی را که در آنجا آماده اکران بود، تماشا کنند. این فیلم به شکلی مسئولانه پس‌زمینه دلخراش نمایش را به تصویر می‌کشد. در فیلم‌هایی که آی وی‌وی و

در نمایش «لباس شویی» هزاران اجناس مختلف و مرتبط به لباس، به طور مرتب از آویزهای سیمی آویخته و بر روی دهه‌ها قفسه چرخان پوشانده شده بودند و در فضای اصلی در پروژه‌های دیچ در سوهوو چیده شدند. لبه‌های یک قفسه با ژاکت‌های کوچک به اندازه قد یک کودک پر شده است و یکی با لباس‌های زیر مردانه و دیگری با جلیقه، بلوز و پیراهن.

روی یک سکو، ردیف‌های کفش، مستطیل باریکی را تشکیل می‌دهند. اگر این نحوه چیدمان نبود و برخی از کفش‌ها کهنه و تک‌لنگه نبودند، به نظر بیننده می‌آمد که وارد یک فروشگاه لباس‌فروشی دست دوم شده است. در حقیقت، همه اینها لباس‌هایی است که پس از تخلیه اجباری اردوگاه آوارگان ایدومنی در مرز یونان و مقدونیه بر جا مانده است، چیزی که می‌بینیم جاه‌طلبانه‌ترین نمایش آی وی‌وی است که در نیویورک به نمایش گذاشته شد.

هنرمند که بعد از افزایش فشارها در چین چند سالی است که بین برلین و یکن در رفت‌وآمد است، بر روی صحنه تالاری شلوغ در موزه بروکلین ظاهر شد تا تنها سخنرانی عمومی‌اش را در طول اقامت در نیویورک ایراد کند.

آی وی‌وی در واکنش به انتقاده‌ها و درحالی‌که صادایش را بلند کرده بود، خطاب به جمعیت گفت: «من یک هنرمند هستم نه یک کنشیش. من سوالاتی را مطرح

نمایش هنرمند و هنرمند

مستندی از زندگی نقاش پیش‌کسوت

روایت زندگی حبیب‌الله صادقی

مستند «هنرمند واحد ۵» به کارگردانی محمدصالح حجت‌الاسلامی در روز اول شانزدهمین جشنواره فیلم مستند ایران - سینماحقیقت اکران و رونمایی می‌شود.

فیلم مستند «هنرمند واحد ۵» به کارگردانی محمدصالح حجت‌الاسلامی و تهیه‌کنندگی حسین نشاطی در اولین روز از شانزدهمین جشنواره سینماحقیقت در پردیس سینمایی ملت روی پرده خواهد رفت. در آستانه رونمایی و اکران «هنرمند واحد ۵» که محصول مرکز هنری رسانه‌ای سلوک است، تیزر این فیلم نیز منتشر شد.

مستند «هنرمند واحد ۵» روایتی از زندگی هنری و

حرفه‌ای زنده‌یاد حبیب‌الله صادقی، هنرمند نقاش کشور است که مرداد ۱۴۰۱ درگذشت. این فیلم مستند با حضور نزدیک به ۲۰ چهره مطرح هنری، به مرور ابعاد هنری و فعالیت‌های هنرمند مطرح دهه‌های اخیر پرداخته است. فهرست عوامل «هنرمند واحد ۵» عبارت‌اند از: پژوهشگر و کارگردان: محمدصالح حجت‌الاسلامی، دستیار کارگردان: آزاده فضلی، فیلم‌برداران: امیرمهدی اخروی، حمید عزیزآبادی، حسن عابدینی و عباس

شئون مختلف، به زنده‌ماندن اتمسفر هنری کمک می‌کند. دیواری است که عده بیشتری می‌توانند به تماشای آن بنشینند و بر سر سر آنکه چه چیزی بر آن به نمایش درآید و چه چیزی را روایت کند، حرف بزنند. که داغداران همیشه گرد هم می‌آیند تا یاد را زنده کنند و بازماندگان را امید بخشند. هر نمایشگاهی در هر گالری از امروز باید امیدبخش بازماندگان و ادامه راه رفتگان و عرصه برای بسط گفتمانی باشد که آزادی جوهره و ماهیت وجودی آن است و دیگر خواهی و تغییر به سمت عدالت را ترویج می‌کند. نباید با بستن یک دهان، دهان‌های دیگر خودجوش بسته شوند و قلم‌موی خود را کنار بگذارند یا از فقدان فضایی برای ارائه مناسب بگویند. خود بهتر می‌داند که برخی آثار هنرهای تجسمی نمی‌توانند در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی خود را نشان دهد و بیابگری و مخاطب‌گیری داشته باشد. هنرمند عصر مدرن از همه مسیرها و از همه اشکال نمایش برای حضور خود در عرصه عمومی و از سوی دیگر بهره‌گرفتن از آنچه در عرصه عمومی در حال وقوع است، بهره می‌برد. شبکه‌های اجتماعی هیچ‌وقت نمی‌توانند جای گالری‌ها را بگیرند؛ کم‌اینکه هیچ‌وقت جای رسانه‌های رسمی و مکتوب به‌طور کامل پر نشده است.

اخبار برگزیده

عکس نوجوان ایرانی

در بین برگزیدگان مسابقه سازمان ملل

برگزیدگان مسابقه ملی محیط زیست سازمان ملل (UNEP) در سال ۲۰۲۲ معرفی شدند و یکی از اعضای کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان موفق به کسب عنوان برگزیده در بخش بین‌الملل شد. به گزارش اداره کل روابط‌عمومی و امور بین‌الملل کانون، برنامه محیط زیست سازمان ملل «یونپ» (UNEP) این مسابقه را با موضوع «اهمیت حفاظت از لایه ازن برای موجودات زنده» در سه رشته نقاشی- عکاسی و طراحی گرافیکی (طرح‌های دیجیتالی یا کامپیوتری با کمک نرم‌افزارهای گرافیکی کامپیوتر یا موبایل) برگزار کرد. در مرحله ملی برگزیدگان این مسابقه معرفی و نفرات اول هر بخش به مرحله بین‌المللی در منطقه آسیا و اقیانوسیه معرفی شدند که در نهایت در بخش عکاسی اثر فاطمه آذری‌فر عضو ۱۴ساله مرکز کانون رزن استان همدان (مربی معصومه مدیری دلشاد) به عنوان یکی از برگزیدگان بخش بین‌الملل معرفی شد. پیش از این نیز در مرحله ملی و در رشته نقاشی اثر شیرین رضائی عضو ۱۴ساله مرکز شماره ۲ کانون همدان (مربی شهزاد بیاتی) رتبه اول و حلاماسادات کریمی شش‌ساله از مرکز علی‌آباد استان گلستان (مربی راضیه جوری) رتبه سوم و در رشته عکاسی نیز اثر مامک امامی ۱۴ساله از مرکز شهرکرد استان چهارمحال‌وبختیاری (مربی معصومه مهری) رتبه سوم این بخش را به دست آوردند. این مسابقه با هدف آگاهی‌رسانی درباره اهمیت حفاظت از لایه ازن برای موجودات کره زمین و تداوم تشویق حمایت عموم مردم در مورد مواد مخرب لایه ازن و حذف گازهای گلخانه‌ای از سوی برنامه محیط زیست سازمان ملل (یونپ) (UNEP) با همکاری دفاتر ملی ازن در کشورهای عضو برگزار شد.

پوستر پانزدهمین جشنواره هنرهای تجسمی فجر منتشر شد

رویکرد این دوره: هنر خلاق، وحدت‌بخش امیدآفرین و هویت‌مند

پوستر پانزدهمین جشنواره هنرهای تجسمی فجر طراحی و منتشر شد. به گزارش ستاد خبری جشنواره، بیش از پایان مهلت ارسال اثر به پانزدهمین جشنواره هنرهای تجسمی فجر، پوستر این رویداد هنری طراحی و منتشر شد. در دوره پانزدهم که با رویکرد هنر خلاق، وحدت‌بخش، امیدآفرین و هویت‌مند در قالب «هنر متعالی برای مردم» برگزار می‌شود، آثار منتخب هنرمندان در بخش طوهای زیربن (رقابتی)، بخش ویژه با موضوع قلعه‌ها (رقابتی) و بخش تجسم هنر ویژه آستان‌ها (غیررقابتی) -به نمایش درخواهد آمد. موضوع این دوره از جشنواره آزاد است و در رشته‌های تصویرسازی، خوشنویسی، عکاسی، کارتون و کاریکاتور، طراحی گرافیک، حجم (مجسمه، سرامیک، جیدمان) نقاشی و نگارگری برگزار می‌شود. یادآوری می‌شود آخرین مهلت ثبت‌نام و ارسال آثار در سایت جشنواره، روز سه‌شنبه ۲۹ آذرماه جاری (حداکثر تا ساعت ۱۷:۰۰) خواهد بود. پانزدهمین جشنواره هنرهای تجسمی فجر به دبیری سیدعباس میرهاشمی، بهممن ۱۴۰۱ در تهران و سایر استان‌های کشور برپا می‌شود.

برگزیدگان نخستین جشنواره «عکس‌نگار» اعلام شدند

تصویرها و نوشته‌ها

برگزیدگان نخستین جشنواره ادبی و هنری «عکس‌نگار» از سوی مدیریت آفرینش‌های ادبی و هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان معرفی شدند. به گزارش اداره کل روابط‌عمومی و امور بین‌الملل کانون، تعداد کل شرکت‌کنندگان در بخش ادبی ۲۶۶ نفر و تعداد کل آثار رسیده به دیرخانه جشنواره ۴۸۸ اثر، تعداد کل شرکت‌کنندگان در بخش هنری ۳۴۷ نفر و تعداد کل آثار رسیده ۹۷۰ اثر و تعداد کل شرکت‌کنندگان در بخش آزاد ۱۸ نفر و تعداد کل آثار رسیده ۴۵ اثر بود. در مجموع تعداد هزارو ۵۰۳ اثر از ۶۳۱ شرکت‌کننده به دیرخانه مسابقه رسید که همگی در دو مرحله وارد چرخه داوری شدند. هیئت داوران این رویداد ادبی و هنری در بخش برگزیدگان ادبی در گروه سنی بالای ۱۲ سال سه نفر، بالای ۱۵ سال چهار نفر، ۱۹ تا ۲۲ سال یک نفر، بزرگسال (مربیان و کارشاسان) دو نفر را به‌عنوان برگزیده اعلام کرد. در همین بخش در گروه سنی بالای ۱۲ سال سه نفر، بالای ۱۵ سال سه نفر، ۱۹ تا ۲۲ سال دو نفر و بزرگسال دو نفر شایسته تقدیر شدند. اعضای داوری همچنین در بخش هنری در گروه سنی بالای ۱۵ سال سه نفر، ۱۹ تا ۲۲ سال سه نفر و بزرگسال سه نفر را به‌عنوان برگزیده معرفی کردند و در همین بخش در گروه سنی بالای ۱۲ سال سه نفر، بالای ۱۵ سال دو نفر، ۱۹ تا ۲۲ سال دو نفر و بزرگسال سه نفر شایسته تقدیر شدند. هیئت داوران نخستین جشنواره ادبی هنری «عکس‌نگار» در بخش شرکت‌کنندگان آزاد، هیچ اثری را شایسته کسب رتبه برگزیده یا شایسته تقدیر ندانست. بر اساس این، مامک یحیی‌پور، هما اجتهادی و حسین تولایی، هیئت داوران کشوری این جشنواره، آثار را در دو مرحله بررسی کردند. از برگزیدگان و شایستگان تقدیر با ارسال هدایا و لوح سپاس قدردانی خواهد شد و آثار در بخش نمایشگاه مجازی سایت KPfir به نمایش درخواهد آمد و در صورت مساعدبودن شرایط، این آثار در نگارخانه «آفتاب» مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون واقع در خیابان حجاب به شکل حضوری در معرض دید علاقه‌مندان قرار خواهد گرفت. نخستین جشنواره ادبی- هنری «عکس‌نگار» با هدف ایجاد زمینه‌ای مناسب برای برقراری ارتباط متقابل عکاسی و ادبیات، توجه‌دادن مخاطبان به بهره‌گیری از هنر عکاسی برای خلق آثار ادبی و تشویق اعضای انجمن عکاسی به مطالعه و پرورش نگاه خلاق و جست‌وجوگر آنها در تابستان ۱۴۰۱ برگزار شد.